

Maymunun Kayıp Gözlükleri

Çınar BİBER

Maymunun Kayıp Gözlükleri

Çınar BİBER

Yağmur ormanının kalbinde, sabah çiypiyle damlayan yeşil yaprakların arasında Milo adında genç bir maymun yaşırdı. Yumuşak kahverengi tüyleri, uzun kıvrık bir kuyruğu ve dünyayı net görmesini sağlayan yuvarlak kırmızı gözlükleri vardı. Bugün büyük yağmur ormanı festivali günüydü ve Milo sabırsızlanıyordu. Dalden dala sallanıyor, göğsünde minik örgü yaprak çantası zıplıyordu.

Milo festivali her şeyden çok severdi. Müzik, dans ve yığınla tatlı mango olacaktı. Giyinirken neşeyle cıvıldıyor, yaprak çantasını sıkıca bağlıyordu. Ama gözlüklerini her zaman bıraktığı pürüzsüz taşın üzerinden almak için uzandığında, patisi sadece havaya dokundu. Büyük kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. "Olamaz!" diye ciyakladı. "Gözlüklerim nerede?"

Gözlükleri olmadan yağmur ormanı bulanık, karmaşık bir hâl aldı. Ağaçlar dev yeşil bulutlara benziyor, çiçekler sadece renk lekeleri gibi görünüyordu. Milo bir köke takılıp tökezledi ve neredeyse bir çalıya çarpıyordu. "Bu hâlde festivale gidemem!" diye ağladı. "Gözlüklerime ihtiyacım var!" Endişeyle kaşları çatıldı. Aramaya karar verdi ama her şey aynı görünüyordu.

Tam o sırada Kiko adlı boynuzgaga yüksek bir ağaçtan aşağı süzüldü. Parlak siyah tüyleri ışıltıyor, kocaman sarı gagası parlıyordu. "Milo, ne oldu?" diye sordu, parlak mavi göz halkası kırışarak. Milo kayıp gözlüklerini anlattı. "Endişelenme," dedi Kiko nazikçe. "Aramana yardım ederim. Keskin gözlerim yukarıdan ipuçlarını görebilir." Turkuaz festival kurdelesini bacağına daha sıkı bağladı.

Pudu adlı tapir, sağlam bacakları orman zemininde yumuşak tıkırtılar çıkararak ağır ağır yaklaştı. Esnek burnu seğirdi. "Gözlüklerini kaybettiğini duydum, Milo," dedi yumuşakça. "Ben de yardım edebilirim. Burnum izleri koklayıp bulmakta iyidir." Milo arkadaşları yanında olunca biraz daha iyi hissetti. "Teşekkür ederim," dedi. "Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum."

Üç arkadaş aramaya başladı. Milo izini geri takip etmeye çalıştı ama gözlükleri olmadan sürekli yanlış yöne dönüyordu. "Sanırım burada sola gittim," dedi sağını göstererek. Kiko yükseğe uçtu ve aşağı seslendi: "Aslında Milo, ayak izlerin şu tarafa gidiyor!" Pudu yeri kokladı ve başını salladı. "Evet, iz taze. Hadi takip edelim."

Milo'nun kafa karıştırıcı izini sık yağmur ormanının içinden takip ettiler. Eğrelti otlarının etrafında zikzak çizmiş, devrilmiş bir kütüğün etrafında iki kez dönmüştü. Kiko bir yaprağın üzerindeki minik çizici fark etti. "Buradan sürtünüp geçmişsin!" diye seslendi. Pudu bir tutam otu kokladı. "Buraya basmışsın!" dedi. Milo kıkırdadı. "Sanırım acele ediyordum!" Dikkatli ve umutlu bir şekilde ilerlemeye devam ettiler.

Önce geniş yapraklardan oluşan bir yığının altına baktılar. Kiko kanatlarını çırparak yaprakları kaldırdı ama orada sadece uykulu bir böcek vardı. Sonra pürüzlü kabuklu uzun bir ağacın arkasına baktılar. Pudu burnunu oyuğa soktu ama sadece örümcek ağıları buldu. Milo iç çekti. "Belki gözlüklerim sonsuza dek kayboldu," dedi üzgün bir şekilde. Arkadaşları onu teselli etti. "Aramaya devam edeceğiz," dedi Pudu.

Suyun hızla aktığı ve parıltıdığı nehrin yakınına gittiler. Milo net göremediği için neredeyse bir su birikintisine adım atıyordu. Kiko uyarırcasına bağırdı. "Dikkat et, Milo! Nehir kıyısı kaygan!" Pudu sağlam gövdesiyle onu dengeledi. Pürüzsüz çakıllar ve sazlar arasında aradılar ama gözlük yoktu. Milo'nun kuyruğu sarktı. "Onları asla bulamayacağım," diye fısıldadı.

Milo'nun endişesi arttı. "Belki de eve dönmeliyim," dedi. "Ama festival başlamak üzere!" Pudu onu nazıkçe burnuyla dürttü. "Pes etme," dedi. "Biz bir takımız. Birlikte bulacağız." Kiko da aynı fikirdeydi. "Düşünelim. Bu sabah başka nereye gittin?" Milo hatırlamaya çalıştı. "Eski incir ağacının yanından sallanarak geçtim," dedi. "Ve eğrelti otlarının içindeki sıcacık yuvayı ziyaret ettim."

Kiko'nun gözleri parladı. "Sıcacık yuva! Oraya bakalım!" Eğretili otlarının olduğu yere koştular; küçük bir yuva yaprakların arasına gizlenmişti. Yumuşak yosun ve tüylerle kaplıydı. Ve tam ortasında Milo'nun kırmızı gözlükleri duruyordu! "Onları buldunuz!" diye sevindi Milo. Gözlüklerini taktı ve dünya yeniden netleşti. "Teşekkür ederim, arkadaşlar!" dedi ikisine de sarılarak.

Milo o gün önemli bir şey öğrendi. "Hemen yardım istemeliydim," dedi. "Tek başıma tökezleyip durmak yerine." Kiko başını salladı. "Yardım istemek akıllıcadır," dedi. "Ve naziktir," diye ekledi Pudu. "Arkadaşlar birbirleri için vardır." Milo gülümsedi, kehribar rengi gözleri gözlüklerinin ardında parlıyordu. "İkinize sahip olduğum için şanslıyım."

Gözlükleriyle Milo her şeyi yeniden net görebiliyordu. Yağmur ormanı aydınlık ve güzeldi. "Hadi festivale gidelim!" diye bağırdı. Ağaçların arasından koştular; Kiko önde uçuyor, Pudu arkada ağır ağır yürüyor, Milo ise dalden dala sallanıyordu. Müziğin ve kahkahaların yaklaştığını duyabiliyorlardı. Festival onları bekliyordu.

Festivalde dans, şarkı ve lezzetli yemekler vardı. Milo küçük davulunu çaldı, Kiko bir melodi ıslık çaldı, Pudu ayaklarıyla tempo tuttu. Diğer bütün hayvanlarla birlikte güldüler ve kutlama yaptılar. Milo'nun kırmızı gözlükleri güneş ışığında parılıyordu. Mutlu ve minnettar hissediyordu. "Siz olmasanız onları bulamazdım," dedi arkadaşlarına.

Güneş batarken yağmur ormanı altın bir ışıkla parladı. Milo, Kiko ve Pudu bir arada oturup tatlı bir mango paylaştılar. "Bugün güzel bir gündü," dedi Milo. "Endişeye rağmen kahkahayla ve müzikle bitti." Arkadaşları da aynı fikirdeydi. Ateş böceklerinin parıldayışını izlediler ve sıcacık, huzurlu hissettiler. Milo, arkadaşlarının gözlüklerini bulmasına yardım ettiği günü asla unutmayacağını biliyordu.

O günden sonra Milo ihtiyaç duyduğunda her zaman yardım istemeyi hatırladı. Arkadaşların bir takım gibi olduğunu ve takım çalışmasının her şeyi daha iyi yaptığını öğrendi. Yani eğer siz de yağmur ormanında bir şey kaybederseniz, sadece bir arkadaşınıza sorun. Belki de onu bulmanıza yardım eden kişi o olur. Ve bu da akıllıca, nazik bir davranıştır.